

Sygn. akt II Ka 496/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SSO Agnieszka Karłowicz SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Mirosława Michalskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2022 r.

sprawy **P. S. (1) i J. G. (1)**

oskarżonych z art. 280 § 1 kk i art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 26 kwietnia 2022 r. sygn. akt II K 77/21

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego P. S. (1) 410 złotych, zaś od oskarżonego J. G. (1) 310 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 496/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. II K 77/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy J. G. (2):</p> <p>1. <u>naruszenie art. 7 kpk</u> poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień J. G. (1) oraz P. S. (1), którym Sąd nie dał wiary w podstawowym zakresie, tj. braku porozumienia między oskarżonymi co do kradzieży czegokolwiek na stacji paliw, podczas gdy wyjaśnienia te są spójne i korespondują z resztą materiału dowodowego jak nagrania monitoringu, na których jasno widać, że J. G. (1) wyraża wyraźny sprzeciw wobec stosowania przemocy przez P. S. (1) - powstrzymując go przed fizycznym atakiem na obsługę stacji, natomiast P. S. (1) nie widzi, że pozostali oskarżeni chowają drobne przedmioty do kieszeni, gdyż jest do nich odwrócony plecami, skoncentrowany na B. R. i sam nic ze stacji nie bierze. Co więcej, obsługa stacji w żadnym wypadku nie wskazała, że którykolwiek z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oskarżonych groził im domagając się wydania alkoholu;

2. **naruszenie art. 7 kpk.** poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadków B. R. oraz M. C., poprzez bezpodstawne uznanie, że świadkowie Ci wskazali, że oskarżeni domagali się udzielenia kredytu na alkohol, a kiedy go nie otrzymali zastosowali groźbę pobicia a następnie ją spełnili - celem wymuszenia wydania alkoholu, podczas gdy świadkowie Ci w trakcie żadnego przesłuchania nie wskazali, żeby którykolwiek z oskarżonych groził im pobiciem, jeżeli nie zostanie wydany mu darmowy alkohol. Świadkowie Ci jasno i konsekwentnie wskazywali, że sama odmowa sprzedaży alkoholu na zeszyt spowodowała wybuch agresji P. S. (1), który nie był już połączony z żądaniem wydania alkoholu;

3. **naruszenie art. 410 kpk.** poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z nagrań z kamer monitoringu zewnętrznego i wewnętrznego stacji, takich jak nieustanne próby powstrzymania przez P. W. (1), J. G. (1) i M. W. atakującego obsługę P. S. (1), brak kontaktu wzrokowego P. S. (1) z pozostałymi oskarżonymi, co jasno wskazuje, że oskarżeni nie kontrolowali wzajemnego zachowania, nie współpracowali ze sobą, nie mieli planu czy określonych ról do wypełnienia, a wręcz przeciwnie - J. G. (1) i P. W. (1) wprost sprzeciwiali się stosowaniu przemocy przez oskarżonego S., co łącznie jasno wskazuje, że zachowania każdego z oskarżonych były od siebie

niezależne i nie stanowiły realizacji wspólnego zamiaru;

które to naruszenia doprowadziły Sąd do

4. **błędu w ustaleniach faktycznych**, polegającego na przyjęciu, że, P. S. (1), J. G. (1) oraz P. W. (1) działali wspólnie i w porozumieniu celem dokonania rozboju na pracownikach stacji, podczas gdy przebieg zdarzenia jasno wskazuje, że działali oni niezależnie od siebie, nie kontrolując oraz nie akceptując wzajemnego zachowania, czym dali wyraz między innymi nieustannymi próbami powstrzymania P. S. (1) od stosowania przemocy. J. G. (1) nie miał nigdy zamiaru stosowania przemocy względem pracowników stacji, wprost się jej sprzeciwiał, natomiast P. S. (1) nie miał zamiaru kraść żadnych rzeczy, lecz chciał wyłącznie uderzyć B. R. i zniszczyć wyposażenie stacji z powodu urojonej zniewagi związanej z odmową wydania alkoholu na kredyt;

5. **naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 280 § 1 kk**, poprzez jego zastosowanie i uznanie, że P. S. (1), J. G. (1) oraz P. W. (1) działali wspólnie i w porozumieniu celem dokonania rozboju na pracownikach stacji, podczas gdy przebieg zdarzenia, utrwalony na zapisie z monitoringu stacji, jasno wskazuje, że pomiędzy oskarżonymi nie było żadnego porozumienia, a wręcz przeciwnie działali oni niezależnie od siebie, wyrażając wręcz sprzeciw oraz brak akceptacji co do wzajemnego postępowania, co winno skutkować oddzielną kwalifikacją prawną czynów każdego z oskarżonych.

z daleko posuniętej ostrożności procesowej

6. **błąd w ustaleniach faktycznych**, przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, **że czyn przypisany oskarżonemu J. G. (1) stanowi typ podstawowy określony w art. 280 § 1 kk**, podczas gdy występujące w sprawie okoliczności jak bardzo niska wartość przywłaszczonego mienia tj. trzy batoniki o łącznej wartości mniejszej niż 10 zł, brak jakichkolwiek poważnych obrażeń doznanych przez B. R., brak stosowania przez J. G. (1) przemocy w stosunku do pokrzywdzonego a wręcz przeciwnie nieustanne aktywne próby powstrzymania P. S. (1) przed atakiem na obsługę stacji, powinny skutkować uznaniem, że **czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 283 kk**, co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego kary zbyt surowej.

Zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1):

I. Mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, a mianowicie:

1. **art. 7 kpk**, poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonych P. S. (1), J. G. (1) i P. W. (1) oraz zeznań świadków B. R. i M. C. w korelacji z dowodem z nagrań kamer monitoring, z których jednoznacznie wynika, że oskarżeni nie działali wspólnie i w porozumieniu, gdyż oskarżony P. S. (1), po odmowie sprzedaży mu alkoholu z odroczonym terminem płatności, a więc na tzw. „zeszyt”,

wpadł w złość wywołaną samym sprzeciwem B. R. i zastosował wobec niego przemoc, nie wiedząc co w tym czasie robią pozostali oskarżeni, gdyż skupił swoją uwagę na pokrzywdzonym i przez cały czas był odwrócony plecami do sklepu i do pozostałych uczestników zdarzenia, co potwierdza, że oskarżeni nie planowali popełnienia przestępstwa rozboju, gdyż nie obejmowali swą świadomością i wolą wspólnej realizacji znamion czynu zabronionego, albowiem P. S. (1) nie akceptował kradzieży przez współoskarżonych rzeczy ze sklepu, zwłaszcza wobec faktu, że sam nie z niego nie zabrał, zaś oskarżeni J. G. (1) i P. W. (2) nie godzili się na stosowanie przez P. S. (1) przemocy wobec pokrzywdzonego, co zmanifestowali odciągając go kilkakrotnie od niego - co w konsekwencji doprowadziło do błędnej oceny dowodów skutkującej przypisaniem oskarżonym wspólnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 kk, w sytuacji gdy nie akceptowali oni wzajemnych działań i nie godzili się na nie oraz nie mieli świadomości uzupełniania działań innych osób;

2. **art. 7 kpk**, poprzez nienależyte, błędne i wybiórcze ocenienie zeznań świadków B. R. i M. C. poprzez bezpodstawne i niczym nieoparte uznanie, że oskarżeni domagali się wydania im alkoholu na tzw. „zeszyt”, a gdy go nie otrzymali zastosowali groźbę pobicia w celu wymuszenia wydania alkoholu, po czym ją spełnili podczas, gdy należyte rozważone dowody wskazywały, że wybuch złości P. S. (1) był spowodowany samą odmową skredytowania sprzedaży alkoholu przez pracowników stacji i stanem jego nietrzeźwości oraz pozostawał bez związku z

żądaniem wydania alkoholu - co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego skazania oskarżonego P. S. (1) za występki rozboju;

3. **art. 7 kpk**, poprzez bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych P. S. (1), J. G. (1) i P. W. (1) co do braku ich porozumienia w zakresie czynności każdego z nich podczas zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2020 roku i bezzasadne przyjęcie, iż popełnili oni występki rozboju na pracowniku stacji paliw działając wspólnie i w porozumieniu podczas, gdy należycie oceniony materiał dowodowy, w tym zeznania świadków B. R. i M. C. oraz nagrania z kamer monitoringu wyraźnie wskazują, że oskarżony P. S. (1) nie wiedział, co robią współoskarżeni w czasie, gdy on atakował pokrzywdzonego, zaś J. G. (1) i P. W. (1) nie akceptowali zachowania P. S. (1) wyraźnie sprzeciwiając się jego zachowaniu w ten sposób, że próbowali odciągać go od B. R., przy czym oskarżeni nie uzgadniali ze sobą swoich działań ani w sposób wyraźny ani dorozumiany - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia tych dowodów przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy;

4. **art. 7 kpk**, poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonych P. S. (1) i P. W. (1) oraz zeznań świadków B. R. i M. C. w korelacji z dowodem z nagrania z monitoringu, z których - wbrew ustaleniom Sądu - nie wynika, aby oskarżony P. S. (1) i P. W. (1) wspólnie dokonali zniszczenia mienia o wartości nie mniejszej niż 1065,79 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. sp.k., w sytuacji gdy P. S. (1)

od chwili wejścia do obiektu skupił swoją uwagę na pracowniku stacji - B. R. i przez cały swój pobyt w sklepie był odwrócony plecami do pozostałych oskarżonych, w tym do P. W. (1), nie komunikował się z nim i nie ustalał w żaden sposób wspólnego działania, a także nie wiedział, co robi P. W. (1), podczas gdy on był zajęty konfrontacją z pokrzywdzonym z jednoczesnym pominięciem, że P. W. (1) odciągał P. S. (1) od pokrzywdzonego w czasie, gdy on atakował pokrzywdzonego, co jednoznacznie potwierdza, że oskarżeni nie współpracowali ze sobą, nie kontrolowali wzajemnego zachowania, nie mieli planu czy określonych ról do wypełnienia, a P. W. (1) wprost sprzeciwiał się zachowaniu P. S. (1), co dowodzi tego, że działania każdego z oskarżonych były od siebie niezależne i nie stanowiły realizacji wspólnego zamiaru i celu popełnienia przestępstwa zniszczenia mienia - co w konsekwencji doprowadziło do wydania błędnego wyroku i niesłusznego skazania oskarżonego P. S. (1) za występki zniszczenia mienia;

5. **art. 7 kpk**, poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. S. (1) w zakresie przypadkowego zniszczenia przez niego mienia na szkodę (...) Sp. z o.o. sp.k. i braku jego porozumienia z P. W. (1), w tym zakresie, w sytuacji gdy należyta ocena wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków B. R. i M. C. i nagrań z kamer monitoringu wyraźnie wskazuje, że zamiarem P. S. (1) nie było niszczenie przedmiotów stanowiących wyposażenie sklepu i tam się znajdujących, natomiast ich ewentualne zniszczenie było

skutkiem przypadkowego zrzucenia tych rzeczy przez oskarżonego ze względu na stan jego nietrzeźwości oraz konfrontację z pokrzywdzonym B. R., a jego zachowanie nie było objęte jakimkolwiek porozumieniem z P. W. (1), a także błędne przyjęcie, że oskarżony P. S. (1) zrzucił z lady sklepowej monitor, klawiaturę i myszkę oraz rzucał przedmiotami w półkę sklepową, w sytuacji, gdy z zapisu nagrań z monitoringu wynika, że było to objęte działaniem P. W. (1), który dokonał tych czynów samodzielnie i bez porozumienia z P. S. (1) - co w konsekwencji doprowadziło do wydania błędnego wyroku i niesłusznego skazania oskarżonego P. S. (1) za występki zniszczenia mienia na szkodę (...) Sp. z o.o. sp.k.;

6. **art. 410 kpk**, poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z nagrań z kamer monitoringu zewnętrznego i wewnętrznego stacji paliw, a mianowicie w zakresie zachowania P. S. (1) w trakcie zdarzenia, który od chwili wejścia do wnętrza obiektu skupił swoją uwagę na pracowniku stacji - B. R. i przez cały swój pobyt w sklepie był odwrócony plecami do pozostałych oskarżonych, nie komunikował się z nimi i nie wiedział, co oni robią, a nawet czy faktycznie znajdują się wewnątrz sklepu, dlatego nie obejmował on swą świadomością tego, że współoskarżeni dokonali kradzieży i się na nią nie godził z jednoczesnym pominięciem okoliczności, że J. G. (1), P. W. (1) i M. W. wielokrotnie odciągali P. S. (1) od pokrzywdzonego w czasie, gdy ten go atakował, co jednoznacznie potwierdza, że oskarżeni nie współpracowali ze

sobą, nie kontrolowali wzajemnego zachowania, nie mieli planu czy określonych ról do wypełnienia, zaś J. G. (1) i P. W. (1) wprost sprzeciwiali się stosowaniu przemocy przez P. S. (1), co dowodzi tego, że zachowania każdego z oskarżonych były od siebie niezależne i nie stanowiły realizacji wspólnego zamiaru i celu wypełnienia znamion przestępstwa rozboju w typie podstawowym - co w konsekwencji doprowadziło do wydania błędnego wyroku i niesłusznego skazania oskarżonego P. S. (1) za występki rozboju;

II. *Mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, przyjęcie, iż:*

1. oskarżony P. S. (1) w dniu 17 kwietnia 2020 roku w B. wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1) i P. W. (1) wziął udział w rozboju na osobie pracownika stacji paliw B. R. w sytuacji, gdy oskarżeni działali niezależnie od siebie, nie kontrolowali i nie akceptowali wzajemnego zachowania, czego potwierdzeniem jest okoliczność, że P. S. (1) nie miał zamiaru niczego kraść i nie wziął żadnych przedmiotów ze stacji paliw pomimo, że miał taką możliwość oraz nie wiedział, że J. G. (1) i P. W. (1) niezależnie od jego woli dokonali kradzieży rzeczy, natomiast współoskarżeni wraz z M. W. poprzez wielokrotne próby powstrzymywania P. S. (1) od stosowania przemocy wobec B. R., zmanifestowali, że sprzeciwiają się

jego zachowaniu, które polegało na stosowaniu agresji wobec kierownika stacji;

2. oskarżeni P. S. (1), J. G. (1) i P. W. (1) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w rozboju na pracowniku stacji paliw B. R. w ten sposób, iż grożąc użyciem przemocy polegającej na pobiciu zażądali wydania alkoholu o wartości 100 zł, a następnie, wobec odmowy jego wydania, przemocą polegającą na trzykrotnym uderzeniu pięścią w twarz B. R. oraz szarpaniu go i popychaniu, zabrali w celu przywłaszczenia nie mniej niż jeden batonik Snickers oraz dwie pary okularów o łącznej wartości nie mniejszej niż 18,84 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. sp.k w sytuacji, gdy brak jest dowodów, aby pokrzywdzony B. R. doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia jakichkolwiek obrażeń ciała, zwłaszcza wobec braku dokumentacji medycznej pokrzywdzonego i opinii sądownolekarskiej, które by je potwierdzały, przy czym pracownicy stacji paliw - B. R. i M. C. nie potwierdzili, aby którykolwiek z oskarżonych groził im pobiciem za niewydanie alkoholu zwłaszcza, że oskarżony P. S. (1), jako stały klient stacji, poprosił o alkohol na tzw. „zeszyt”, co świadczy o tym, że nie chciał go za darmo, a poprosił o odroczenie terminu płatności za zakupy, za które zamierzał zapłacić, zaś spotykając się z wyraźną odmową ze strony kierownika sklepu - (...) i z powodu urojonej zniewagi, którą dodatkowo potęgował stan nietrzeźwości uderzył pokrzywdzonego za sam fakt odmowy zakupu alkoholu na „zeszyt”, nie wiedząc, co w tym czasie robią pozostali oskarżeni;

3. oskarżeni P. S. (1), J. G. (1) i P. W. (1) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w rozboju na pracowniku stacji paliw B. R. w ten sposób, że zażądali od niego wydania alkoholu o wartości 100 zł, a następnie wobec odmowy jego wydania, przemocą dokonali kradzieży nie mniej niż jednego batonika Snickers oraz dwóch par okularów o łącznej wartości nie mniejszej niż 18,84 zł z jednoczesnym pominięciem, że gdyby faktycznie zamiarem oskarżonego P. S. (1) była kradzież alkoholu, mógł go bez przeszkód zabrać ze sklepu, zwłaszcza wobec bezbronności obsługi stacji, czego jednak nie zrobił, co świadczy o tym, że oskarżony P. S. (1) nie miał zamiaru kradzieży, a w konsekwencji nie obejmował swą wolą dokonania rozboju oraz działał niezależnie od pozostałych współoskarżonych;

4. oskarżeni P. S. (1) i P. W. (1) działając wspólnie i w porozumieniu umyślnie dokonali zniszczenia mienia o wartości nie mniejszej niż 1529,73 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. sp.k. w sytuacji, gdy należyta ocena materiału dowodowego sprawy wskazuje, że zamiarem P. S. (1) nie było niszczenie wyposażenia sklepu i znajdujących się tam przedmiotów, a ewentualne zniszczenia były skutkiem przypadkowego zrzucenia rzeczy czy przewrócenia się stojaków, na których były one umieszczone ze względu na stan nietrzeźwości P. S. (1) i z powodu jego dynamicznej konfrontacji z pokrzywdzonym, co - wbrew twierdzeniom Sądu - nie było objęte jakimkolwiek porozumieniem z P. W. (1), a także błędne przyjęcie, że oskarżony P. S. (1) zrzucił z lady sklepowej monitor, klawiaturę

i myszkę oraz rzucał przedmiotami w półkę sklepową, w sytuacji, gdy z zapisu nagrań z monitoringu wynika, że było to objęte działaniem P. W. (1), który dokonał tych czynów samodzielnie i bez porozumienia z P. S. (1)

- co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego P. S. (1) za winnego popełnienia czynów przypisanych mu w wyroku, które wypełniają dyspozycje przestępstw z art. 280 § 1 kk i 288 § 1 kk w sytuacji, gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny wskazuje, że oskarżony nie dopuścił się ich popełnienia;

III. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. S. (1) za przypisane mu przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 288 § 1 kk, wyrażające się w wymierzeniu mu kary łącznej wymiarze 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności w oderwaniu od uszczerbku, jakiego doznał pokrzywdzony (który nie został udowodniony) oraz w rozmiarze przekraczającym ustalony przez Sąd I instancji stopień winy oskarżonego – podczas gdy właściwości i warunki osobiste oskarżonego, okoliczności zdarzenia, małe nasilenie użytej przez niego przemocy wobec pokrzywdzonego B. R., niska wartość szkody, a także dotychczasowy stabilny tryb i sposób życia oskarżonego, przemawiały za uznaniem, że przypisane mu czyny stanowią wypadek mniejszej wagi, określony w art. 283 kk i art. 288 § 2 kk, co uzasadniało wymierzenie oskarżonemu P. S. (1) łagodniejszej kary.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Osią obu wniesionych w tej sprawie apelacji była kwestia współsprawstwa oskarżonych i w efekcie przypisanie im w I instancji przestępstwa rozboju. Argumenty obu obrońców w znacznej mierze się pokrywały, dotyczyły tej samej problematyki, zostały podobnie uzasadnione, a przypisanie obu oskarżonym zarzucanego im czynu z pkt I aktu oskarżenia w konstrukcji zakreślonej przez oskarżyciela publicznego, nieznacznie zmodyfikowanej przez Sąd Rejonowy, było ze sobą ściśle skorelowane i cechujące się wzajemnymi zależnościami. Tożsame zależności dotyczyły rozpoznania obu wniesionych środków odwoławczych, albowiem te same argumenty przemawiające za określonym rozstrzygnięciem dotyczyły zarówno P. S. (1), jak i J. G. (1). Z tego też względu, Sąd Okręgowy nie widział celowości sztucznego dzielenia wyводу na kilka rubryk tabelarycznego uzasadnienia.</p> <p>Jeżeli chodzi o samą redakcję obie apelacje nie respektowały wzajemnych zależności względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 kpk. Tych zaś nie mógł pominąć Sąd Odwoławczy. W obu apelacjach podniesiono także zarzuty wtórne. Obrońcy oskarżonych kwestionowali pierwszoinstancyjną ocenę dowodów, na której Sąd a quo oparł ustalenia faktyczne, leżące u podstaw zaskarżonego wyroku, stanowiące jednocześnie podstawę do dokonania ich subsumcji pod konkretną normę prawa materialnego - w sprawie niniejszej</p>	

przepis art. 280 § 1 kk, ze wszystkimi tego skutkami, w tym zagrożeniem represją karną od 2 do 12 lat pozbawienia wolności.

Postawienie w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego dotyczące kwalifikacji prawnej zasadne jest wówczas, gdy skarżący w całości akceptuje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27.09.2021 r., sygn. II AKa 234/20, LEX nr 3283602). Tego zaś o stanowiskach obu autorów wniesionych środków zaskarżenia powiedzieć nie było można.

Zarzut rażącego naruszenia art. 7 kpk wymaga wskazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 września 2015 r., sygn. IV KK 246/15, Legalis Numer 1331231).

Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 kpk.

W obu wniesionych apelacjach przedstawiono tymczasem alternatywną ocenę dowodów stanowiących zgromadzonych w tej sprawie, naświetlając i uwypuklając okoliczności korzystane dla podsądnych, wyprowadzając wnioski odmienne aniżeli te sformułowane w wyniku analizy i oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy w Węgrowie. Mnogość zarzutów dotyczących obrazy przepisu art. 7 kpk, nie przekonała jednak Sądu Okręgowego w składzie orzekającym w tej sprawie, do stwierdzenia, aby rzeczywiście ów przepis został w I

instancji naruszony, dodatkowo w stopniu mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy szczegółowo zrekonstruował stan faktyczny sprawy w zakresie roli poszczególnych oskarżonych w przypisanym im przestępstwie rozboju, wprowadzając do opisu czynu przypisanego im w treści wyroku detale uszczegółowiające i doprecyzowujące na czym dokładnie polegało popełnione przez oskarżonych przestępstwo rozboju. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie może być analizowany w oderwaniu od pozostałych, niejako jednostkowo. Tabelaiczne uzasadnienia krystalizują sposób argumentacji, w której wyszczególnione są dowody postrzegane osobno, aczkolwiek ich finalna ocena musi uwzględniać wzajemne zależności i normę art. 410 kpk.

Istota rozboju polega na stosowaniu przemocy wobec osoby, groźby jej użycia albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu dokonania kradzieży. Przywołane sposoby zachowania sprawcy, czy też sprawców działających wspólnie, muszą mieć miejsce przed zaborem rzeczy, lub co najmniej w chwili jego dokonywania, bowiem stanowią sposób wejścia sprawcy w posiadanie rzeczy cudzej. Znamię czynności wykonawczej ma charakter złożony, wskazujący na etapy aktywności sprawcy. Nie wszystkie znamiona czynności wykonawczej muszą zostać przypisane wszystkim osobom działającym wspólnie i w porozumieniu, czemu Sąd I instancji przypisał odpowiednie znaczenie, szczegółowo wyjaśniając podstawę

prawną wyroku i powody przyjęcia określonej kwalifikacji prawnej zgodnej z aktem oskarżenia (k. 363 i 363v akt sprawy).

Jeśli określona problematyka zawarta w zarzucie apelacji była już przedmiotem rozważań sądu meriti i skarżący nie wskazał w zarzucie apelacji na nowe okoliczności, to sąd odwoławczy może - rozpoznając taki powtórzony zarzut - skrótowo ustosunkować się do tej kwestii i w zasadniczej części odesłać do stanowiska sądu pierwszej instancji, które w tym zakresie podziela (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15.03.2022 r., sygn. IV KK 14/22, LEX nr 3410834).

W przedmiotowej sprawie we wniesionych środkach odwoławczych nie podniesiono nowych okoliczności, innej aniżeli przedstawiona w I instancji linii obrony, do której Sąd a quo już się odniósł oceniając ją jako nieprzekonującą, co zaakceptował także Sąd ad quem.

Pierwszoinstancyjną ocenę dowodów osobowych Sąd Odwoławczy mógł skonfrontować ze szczególnym rodzajem dowodu – zapisem z nagrania monitoringu, który to do postępowania odwoławczego niejako wprowadził element bezpośredniości, co do zasady domenę Sądu I instancji. Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby wnioski wyprowadzone z tego dowodu przez Sąd Rejonowy cechowała zarzucana przez obu skarżących dowolność. W przekonaniu Sądu Okręgowego, rozpoznając niniejszą sprawę Sąd I instancji uczynił zadość zasadzie swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 7 kpk, dokonując wszechstronnej, wieloaspektowej i

konfrontacyjnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Wszystkie zarzuty obrazy art. 7 kpk uznano za chybione.

Zagadnienie współsprawstwa stało się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14 orzekł, iż z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony (Prok. i Pr.-wkł. 2014/5/1, LEX nr 1425048).

Z powyższego judykatu wynika zatem jednoznacznie, iż współsprawcą zarówno będzie osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub jedynie część znamion czynu zabronionego, jak również osoba, która co prawda nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru.

Działanie wspólnie i w porozumieniu nie ogranicza się tylko do takich sytuacji, w których wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi, lecz mieści w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje, czy też wymusza, dynamiczny rozwój wypadków.

Porozumienie występujące między współsprawcami może być również konkludentne, spontaniczne, z wykorzystaniem nadszającej się okazji i bez wątpienia z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w tej sprawie.

Obiektywne współdziałanie sprawców w czynnościach wykonawczych przestępstwa rozboju i ich porozumienie jako przesłanki warunkujące zaistnienie współsprawstwa stały się także przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. II AKa 167/15 stwierdził, iż w przypadku współdziałających kilku osób do przypisania im przestępstwa rozboju nie jest wymagana żadna szczególna forma porozumienia; może ono nastąpić nawet w sposób dorozumiany. Współsprawstwo zachodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy sprawcy uprzednio umówili się co do jego popełnienia ale również wtedy, gdy w trakcie dokonywania innego przestępstwa przedsięwzięli czynności zmierzające do realizacji rozboju (Legalis Numer 1336870).

Skarżący nie dostrzegali wzajemnego dopełniania się czynności wykonawczych, czasu trwania zdarzenia skupionego na małej przestrzeni i tego jak wyglądało ono ze strony pracowników stacji (...) oraz tego, jaki był dla nich efekt działań grupy, która pojawiła się w dniu zdarzenia w miejscu ich pracy. Brak wzajemnej akceptacji działań oskarżonych i próba przeciwdziałania tymże podkreślane były w szczególności przez obrońcę J. G. (2). Obrońca nie dostrzegał jednak, iż ów oskarżony jedynie chwilowo ograniczał zakres przemocy skierowanej do pracowników stacji

przez P. S. (1), nie godząc się jedynie na dalej posunięte czyny eskalujące ową przemoc i grożące dotkliwymi skutkami, aniżeli naruszenie nietykalności cielesnej. Z dowodu z zapisu monitoringu wynika, że niewielką eskalację przemocy akceptował. Ów element stanu faktycznego, tj. akceptacja zachowań pozostałych osób była dorozumiana i nastąpiła spontanicznie, bez rozważenia ewentualnych konsekwencji, które w momencie czynu były bagatelizowane. Wybuch złości oskarżonego P. S. (1) spowodowany nieudzieleniem mu kredytu – zakupu alkoholu na tzw. zeszyt i rozpoczęcie niszczenia przez niego mienia, w czym dopomógł mu oskarżony P. W. (2), stanowiło preludium, okazję, od tegoż bowiem momentu skupić się należało na kwestii wyczerpania przez oskarżonych znamion przestępstwa rozboju, albowiem także Sąd Okręgowy przyznać mógł rację skarżącemu, że rzeczywiście nie było to działanie planowane wcześniej, zanim przekroczyli ono próg sklepu na stacji paliw (...). Uprzednia zmowa nie stanowi jednak koniecznego warunku przestępstwa, o ile każdy ze współsprawców zdaje sobie sprawę z celu wspólnego działania, to jest dąży do rabunku lub akceptuje rabunek innej osoby. Oczywistym pozostaje, iż w momencie czynu oskarżenia inaczej aniżeli Sąd Rejonowy postrzegali swoje zachowanie. Nadal chcieliby, podobnie jak ich obrońcy, atomizować w swoisty sposób poszczególne zachowania i pomijać ich całokształt i nakładanie się na siebie. W tym miejscu jednak podkreślić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo rozważył do jakiego stopnia wszyscy oskarżeni śledzili

i godzili się na zachowanie pozostałych osób, wyprowadzając z tegoż prawidłowe wnioski. Racjonalność (a właściwie jej brak) zabrania poszczególnych przedmiotów ze stacji paliw (...), tak podkreślana przez obrońców, nie miała tutaj większego znaczenia. Doświadczenie życiowe, wynikające z wieloletniego rozpoznawania spraw o tożsamej kwalifikacji prawnej, prowadzi do kategorycznego wniosku, o standardowym, aczkolwiek błędnym myśleniu sprawców rozboju, traktującym swój czyn jedynie jako kradzież i jedynie (jeśli już w ogóle) do kradzieży niewielkich kwot lub nieznacznej wartości przedmiotów się przyznających. Argumenty skarżących krążące wokół wyjaśnień 3 oskarżonych miały zdaniem Sądu Okręgowego jedynie walor polemiczny, próbujący przeforsować antagonizmy dotyczące wzajemnej akceptacji zachowań, których nie dostrzegał z kolei Sąd Okręgowy. Jak już wskazano, poszczególne działania oskarżonych wzajemnie się dopełniały, w stopniu, który zgodnie z konkludentnym porozumieniem, współdecydował o popełnieniu przestępstwa rozboju. Oskarżeni z płynnością i łatwością niejako spontanicznie przeszli od jednego przestępstwa do drugiego, co wskazywało na ich wysoki stopień demoralizacji.

Wszystkie podniesione zarzuty kwalifikowane z art. 438 pkt 3 kpk, tj. błędu w ustaleniach faktycznych miały postać błędu określanego w orzecznictwie jako błąd dowolności, wynikający z obrazy przepisu art. 7 kpk. Wszystkie cechowała także wtórność wobec argumentacji wykorzystanej przy negowaniu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, co jak już

wskazano powyżej było bezzasadne. Sąd a quo dokonał bowiem prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie zamiaru z jakim działali oskarżeni. Zarówno strona przedmiotowa, jak i podmiotowa czynu została ustalona przez Sąd Rejonowy prawidłowo. Sąd ten rozważał zgromadzone dowody w sposób logiczny, adekwatnie ważąc aspekt funkcjonalny, strukturalny i dynamiczny sprawy, przy dookreśleniu konfiguracji osobowej współsprawców rozboju i zniszczenia mienia.

Podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 kpk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającemu z tychże dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.2021 r., sygn. V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX).

W wypadku zbiegu podstaw odwoławczych w postaci błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów procesowych zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. W takiej sytuacji powinno się postawić jedynie zarzut obrazy prawa procesowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30.12.2020 r., sygn. II AKa 347/20, LEX nr 3317321).

Sąd Okręgowy przy akceptacji pierwszoinstancyjnej subsumcji, iż do czynienia mamy z rozbojem, nie podzielił alternatywnych zarzutów i wniosków skarżących, aby ów rozbój kwalifikować jako wypadek

mniejszej wagi z art. 283 kk. Nie tylko wysokość wyrządzonej szkody decyduje o możliwości przyjęcia wypadku mniejszej wagi. Jak orzekł Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 29.09.2010 r., sygn. II AKa 270/10 występki rozboju z art. 280 § 1 kk, w zależności od szczególnych okoliczności jego popełnienia, może mieć charakter chuligański. Sąd Okręgowy w składzie orzekającym w tej sprawie podziela pogląd przedstawiony w powyższym judykacie sygn. akt II AKa 270/10 (LEX nr 621279), a sprowadzający się do uznania, że popełnienie występków o charakterze chuligańskim wyklucza możliwość zakwalifikowania tego występków jako wypadku mniejszej wagi. Oskarżeni w tej sprawie popełnili czyn w miejscu publicznym, z błahego powodu, na stacji paliw, dostępnej dla dużej, nieokreślonej liczby osób. Monitoring w tego rodzaju miejscach, co do zasady, pozostaje normą, nie zaś odosobnionym wyjątkiem, czego musieli być świadomi, a co pozostawało dla nich bez znaczenia, świadcząc o brawurze i niezważaniu na konsekwencje.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł także podstaw, aby złagodzić represję karną wymierzoną oskarżonym w I instancji. Ustawodawca, chroniąc swobodę orzekania, nie pozwala sądowi odwoławczemu na ingerencję w wymiar kary orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji w każdym przypadku, gdy w jego ocenie orzeczone kary mogłyby być surowsza lub łagodniejsza. Ingerencja taka jest dopuszczalna tylko wówczas, jeżeli stwierdzona łagodność lub surowość razi swą niewspółmiernością (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21.02.2013 r., sygn. II AKa 489/12,

LEX nr 1289435). Podstawową miarą surowości był stopień wykorzystania przez Sąd Rejonowy ustawowych „widełek”, granic kary określonych w konkretnym przepisie części szczególnej Kodeksu Karnego. Odnośnie J. G. (1) Sąd Rejonowy orzekł najniższą, możliwą karę – 2 lata pozbawienia wolności. Odnośnie P. S. (1) – karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, w następstwie połączenia 2 kar jednostkowych: 2 lat za rozbój i 5 miesięcy pozbawienia wolności za zniszczenie mienia, przy czym przyczyny braku zakwalifikowania rozboju jako wypadku mniejszej wagi, w przekonaniu Sądu Okręgowego, dotyczyły także zniszczenia mienia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego bilansu okoliczności łagodzących i obciążających obu wyżej wymienionych oskarżonych. Kara powinna realizować zarówno cel społecznego oddziaływania, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, a proporcja obu tych aspektów kary zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Położenie większego nacisku na osiągnięcie zadań wychowawczych i zapobiegawczych jest możliwe zdaniem Sądu wtedy, gdy popełnienie przestępstwa nie wynika z demoralizacji sprawcy, lecz stanowi odstępstwo od dotychczasowej linii postępowania sprawcy. W niniejszej sprawie wszyscy oskarżeni byli karani, a w ich Kartach Karnych skazanie z tej sprawy nie będzie ani pierwszym, ani drugim, ani nawet trzecim wpisem (k. 301-302, 307-307v).

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w zaskarżonej części wyrok Sądu

Rejonowego w Węgrowie utrzymał w mocy.		
Wniosek		
<p>Wnioski z apelacji obrońcy J. G.:</p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie J. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu; <u>ewentualnie</u></p> <p>2. o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce zarzuconego oskarżonemu J. G. (1) w akcie oskarżenia i przypisanego mu w punkcie I zaskarżonego wyroku przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 kk, uznanie go za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2020 r. w miejscowości B. gm. B. pow. (...), woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia batonik Snickers, batonik Prince Polo i batonik Mars o wartości 10 zł i ustalenie, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za ten czyn, na podstawie tego artykułu, wymierzenie mu karę grzywny w wysokości 200 zł; <u>ewentualnie</u></p> <p>3. z daleko posuniętej ostrożności procesowej, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zarzucany J. G. (1) czyn stanowi wypadek mniejszej wagi tj. wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i za ten czyn na podstawie art. 283 kk wymierzenie mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności; <u>ewentualnie</u></p> <p>4. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Wnioski z apelacji obrońcy P. S.:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości wobec oskarżonego P. S. (1) poprzez uniewinnienie go od popełnienia czynów przypisanych mu w wyroku, ewentualnie

2. o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego P. S. (1) poprzez uniewinnienie go od popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk i przyjęcie, iż podlega on odpowiedzialności karnej z art. 288 § 1 kk i na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk wymierzenie mu za ten czyn kary grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda oraz obowiązku naprawienia szkody alternatywnie ;

z ostrożności procesowej

3. o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego P. S. (1) poprzez przyjęcie, iż czyny przypisane oskarżonemu stanowią wypadek mniejszej wagi w rozumieniu przepisów art. 283 kk i 288 § 2 kk i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w rozmiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie,

ewentualnie

4. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wobec oskarżonego P. S. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezasadność wszystkich zarzutów warunkowała bezzasadność wszystkich wniosków.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W zaskarżonej części wyrok pierwszoinstancyjny utrzymano w mocy.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność obu wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Związłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk, art. 634 kpk, art. 627 oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U.1983.49.223 t.j. z dnia 1983.08.31) zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego P. S. (1) 410 (czteryście dziesięć) złotych, zaś od oskarżonego J. G. (1) 310 (trzysta dziesięć) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana